

Öze Dönüşün Kapısı

Her şey bir tohumla başlar. Düşüncelerimiz, sözlerimiz, seçimlerimiz... Hepsi yarının toprağına gizlice bırakılan tohumlardır. Bugün hangi tohumu ekiyorsak, yarın onun meyvesini devşiririz.

Düşünceler, gelecekteki duygularımızın sessiz tohumudur. Sözler, ilişkilerimizin derin kökleri olur. Seçimlerimizse, karakterimizin temel taşlarını örür. Bu yüzden insan, kendi içine dönüp sık sık sormalıdır:

Bugün hangi tohumu toprağına bırakıyorum?

Hangi düşünceyi sulayıp besliyorum?

Hangi alışkanlığı büyütüp dallandırıyorum?

Bilinç, berrak bir su gibi arı olmalı; niyet, yalın bir rüzgâr gibi sade esmeli. Çünkü küçücük bir tohum, doğru yerde ve temiz bir niyetle büyütülürse, koca bir ormana dönüşür; binlerce cana yuva olur.

Bu içsel yolculukta en sık yapılan hata, aracı amaçla karıştırmaktır. Oysa araç, bizi amaca yaklaştırmak için vardır. Araç, bir köprü, bir kapı, bir basamaktır; geçilir, pozitif fayda için kullanılır ve devam edilir. Amaç ise özdür; niyetin kaynağı, yönün pusulasıdır.

Eğer araç kutsanır, nihai hedef gibi görülürse, insan yolun ortasında oyalanır. Aracı yüceltmek, asıl hedefi perdelemek demektir. Oysa doğru olan, aracı işlevi kadar değerli bilmek; ama gözünü daima asıl menzile, yani özdeki hakikate dikmektir.

Öze dönüş, insanın kendini yeniden hatırlamasıdır. Attığımız her adım, kullandığımız her araç, geçtiğimiz her kapı, bizi ya kendi hakikatimize taşır ya da ondan uzaklaştırır.

Tohumu seçen de, sulayan da, biçen de biziz. Ve her hasat, niyetimizin yankısıdır. Kök sağlam, niyet temiz olursa, yol da berrak olur. Gerçek amaç, aracı pozitif fayda için kullanıp kendimize, özümüze varabilmektir.

Süryani bilgeliği der ki: **“Aracı kutsayan, amacı kirletir.”** Hakiki gaye; şaşırtıcı ve kirli güdülerden sakınarak, içimizdeki İlahi Öze ve O’nun ışığına yönelmektir. Zira her insanın içinde Tanrı’nın soluğu vardır; bu ışık, yolu arayanın kandilidir.

Nefis ise türlü türlü perdelerle gerçeği örter. Onun en sinsî oyunu, akılı kandırmasıdır. Nefsin oyuncağına dönen akıl; kurnazlık, bencillik ve çıkarıcılıkla lekelenir. Oysa sevgiyle beslenen bir farkındalıkla birleşen akıl, sağduyu, samimiyet ve dürüstlikle ittifak kurar. Bu ittifak, insanın iç dengesini ayakta tutar.

Ruh, özü saf sevgi olan çok yüzlü bir kristale benzer. Ancak bu kristalin yüzeyi, ego denilen çamurla örtülüdür. Hayat dediğimiz uzun yolculuk, bu kutsal kristali çamurundan arındırma ve yüzeyini parlatma sanatıdır. Parlatma olmadıkça içteki yüksek yaşam enerjisi - yani sevgi - uyanmaz, gelişmez ve ışığını yayamaz.

Manevi benliğini keşfedenler, bu çamuru sabırla temizleyerek içlerindeki özü ışılatmayı bilenlerdir. Onlar olgun insandır; var olmakla kendi benliklerini bulurlar. Temizleyemeyenlerse bu egosal katmanların esiri olur; bedenlen yetişkin olsalar da ruhen çocuk kalırlar. Kimliklerini var olmakla değil, sahip olmakla ya da yaranmakla tanımlarlar.

Bu yüzden gerçek yolculuk, dışarıya değil içeriye açılan bir kapıdır. O kapı, herkesin kendi içinde gizlidir. Kim o kapıyı sabırla aralarsa, içindeki tohumu besler ve bir ormanın sessiz uyanışına tanık olur. Kim içindeki ışığı korur ve büyütürse, hem kendi yolunu aydınlatır hem de başkalarına kapı olur. Öze dönüşün kapısı bir son değil; her adımda yeniden aralanan bir başlangıçtır. Ve o kapı, her birimizin kalbinde açılmayı bekler.

Yusuf Beğtaş